

אזכרה שלוש

בן

אח שלי,

התלבטתי הרבה אם לכתוב משהו להיום, זה מרגיש לי קצת חסר משמעות. אבל ביננו הכל מרגיש לי קצת חסר משמעות בזמן האחרון. כל מי שהכיר אותך מספיק מבין שדברי ההלל מיותרים, האמנת בדרך שלך ולא של אחרים ובצורה כה אופיינית לך הלכת בה ישר ומהר. אני חושב שאף אחד מאיתנו לא מרגיש שהוא מיצה או הכיר מספיק את גבי. לרובנו יצא להכיר, פחות או יותר צד אחד של גבי. בחרתי לשתף אתכם בסיפור שאני לא חושב שכולכם מכירים, זה לא סיפור הרואי או מצחיק, למרות שיש אינספור סיפורים כאלה.

נכנסתי לסיפור כשגבי היה ב-UB (אולן באטאר) במונגוליה, דיברנו בסקייפ והוא שאל אותי אם אני יודע על מעבר גבול במערב מונגוליה לעבר סין. אחרי חיפוש קצר באינטרנט אמרתי לו שאני לא חושב שיש מעבר פתוח. אבל זה כבר היה מאוחר מדי, גבי בדק וגילה שיש מעבר חדש ונכון לעכשיו הוא פתוח רק למקומיים, ומה יכול להיות יותר מגניב מלהיות המערבי הראשון שעובר במעבר גבול ממערב מונגוליה למערב סין? חודש מאוחר יותר הוא התקשר אלי לפלאפון ושאל אותי אם אני מכיר אנשים בשגרירות בביגינג כי הוא במעבר גבול, הוא כבר חצה את הצד המונגולי, אבל הסינים לא נותנים לו להכנס, ואין שם אף אחד שמדבר אנגלית, אה, כן ועוד יומיים נגמרת לו הויזה במונגוליה ובגלל שהוא בסוף העולם אין סיכוי שהוא מספיק לחזור בזמן ל UB .

אח שלי אהב לקחת סיכונים בכל התחומים, הוא חי את החיים כמו בפקר all in, לא פעם הוא נפל אבל הוא תמיד ידע לנחות על שתי רגלים וללמוד ולהתעצם מהחוויה. אני חושב שזה אחד הדברים שייחדו אותו, הוא לא לפחד לנסות במקומות שאחרים ויתרו מלכתחילה.

אח שלי יצא מהמשחק אבל אנחנו הם אלה שהפסידו.